

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 17/15
V Lucemburku dne 12. února 2015

Rozsudek ve věci C-396/13
Sähköalojen ammattiliitto ry v. Elektrobudowa Spółka Akcyjna

Soudní dvůr vyjasnil pojem „minimální mzda“ vyslaných pracovníků

Směrnice o vysílání pracovníků¹ stanoví, že v oblasti minimální mzdy jsou pracovní podmínky zaručené vyslaným pracovníkům stanoveny právní úpravou hostitelského členského státu nebo kolektivními smlouvami, které byly v hostitelském členském státě prohlášeny za všeobecně použitelné, v odvětví stavebnictví.

Finský zákon o vysílání pracovníků stanoví, že minimální mzda je odměna stanovená na základě všeobecně použitelné kolektivní smlouvy.

Elektrobudowa Spółka Akcyjna („ESA“), polská společnost, uzavřela v Polsku a na základě polského práva pracovní smlouvy se 186 pracovníky, a poté je vyslala ke své finské pobočce za účelem provedení elektrikářských prací při výstavbě jaderné elektrárny Olkiluoto v obci Eurajoki ve Finsku.

Dotčení pracovníci tvrdí, že ESA jim neposkytla minimální mzdu, na kterou mají nárok podle všeobecně použitelných finských kolektivních smluv v odvětví elektrické energie a odvětví domovní techniky, a své pohledávky postoupili jednotlivě Sähköalojen ammattiliitto (finská odborová organizace v odvětví elektrické energie), aby zajistila jejich vymožení.

U Satakunnan käräjäoikeus (soud prvního stupně v Satakunta) Sähköalojen ammattiliitto tvrdí, že podle kolektivních smluv je výpočet minimální mzdy pracovníků založen na kritériích, která jsou pro pracovníky příznivější, než jaká uplatňuje ESA. Tato kritéria se týkají zejména způsobu zařazování pracovníků do mzdových tříd, stanovení odměny (hodinové nebo úkolové) nebo přiznání příspěvku na dovolenou, denního příspěvku a náhrady za dobu strávenou cestou na pracoviště pracovníkům, jakož i hrazení jejich ubytování. ESA poukazuje zejména na to, že Sähköalojen ammattiliitto nemá aktivní legitimaci jednat jménem vyslaných pracovníků, jelikož polské právo zakazuje postoupení pohledávek vyplývajících z pracovního poměru.

Satakunnan käräjäoikeus se táže Soudního dvora, zda právo na účinnou právní ochranu zakotvené Listinou brání tomu, aby právní úprava členského státu, podle níž je zakázáno postoupení pohledávek vyplývajících z pracovních poměrů, mohla bránit tomu, aby odborová organizace podala žalobu k soudu hostitelského členského státu za účelem zajištění vymáhání pohledávek, které jí postoupili vyslaní pracovníci. Táže se rovněž, zda směrnice o vysílání pracovníků musí být vykládána v tom smyslu, že pojem „minimální mzda“ zahrnuje složky odměny, o které se jedná v původním řízení, jak jsou vymezeny ve všeobecně použitelné kolektivní smlouvě.

V rozsudku z dnešního dne Soudní dvůr konstatoval, že se aktivní legitimace Sähköalojen ammattiliitto před předkládajícím soudem řídí finským procesním právem a ze směrnice o vysílání pracovníků jednoznačně vyplývá, že otázky týkající se minimální mzdy se bez ohledu na právo rozhodné pro pracovní poměr řídí právní úpravou hostitelského členského státu, to znamená v tomto případě právní úpravou Finska. Soudní dvůr v této věci uvádí, že neexistuje žádný důvod, jenž by mohl zpochybnit žalobu, kterou Sähköalojen ammattiliitto podala k Satakunnan käräjäoikeus, a tudíž právo na účinnou právní ochranu zaručené Listinou.

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (Úř. věst. 1997, L 18, s. 1; Zvl. vyd. 05/02, s. 431).

Soudní dvůr dále připomněl, že směrnice sleduje dvojí cíl: jednak má zabezpečit poctivou soutěž mezi vnitrostátními podniky a podniky poskytujícími služby nadnárodně, jednak má zajistit vysílaným pracovníkům použití základních kogentních pravidel pro účely minimální ochrany platných v hostitelském členském státu. Soudní dvůr však zdůraznil, že směrnice neharmonizovala věcný obsah těchto kogentních pravidel, i když v jeho ohledu poskytuje určité informace.

Soudní dvůr proto uvedl, že směrnice odkazuje při stanovení minimální mzdy výslovně na vnitrostátní právní předpisy nebo zvyklosti hostitelského členského státu, za předpokladu, že toto vymezení nemá za následek omezení volného pohybu služeb mezi členskými státy. Soudní dvůr z toho vyvodil, že způsob výpočtu mzdy a kritéria, která jsou v té souvislosti zvolena, jsou rovněž na hostitelském členském státu.

S ohledem na tyto úvahy dospěl Soudní dvůr k závěru, že směrnice nebrání výpočtu minimální hodinové nebo úkolové mzdy na základě zařazení pracovníků do mzdových skupin, za předpokladu, že tento výpočet a toto zařazení jsou provedeny podle závazných a transparentních pravidel, což musí ověřit vnitrostátní soud.

Soudní dvůr dále uvedl, že denní příspěvek, který má zajistit sociální ochranu dotčených pracovníků tím, že jim kompenzuje obtíže spojené s vysláním, není vyplácen jako náhrada výdajů skutečně vynaložených v důsledku vyslání. Z toho vyplývá, že takový příspěvek musí být kvalifikován jako zvláštní příplatek za vyslání, a je tedy v souladu se směrnicí součástí minimální mzdy za stejných podmínek, za jakých je zahrnut do téže mzdy vyplácené místním pracovníkům při vyslání v rámci předmětného členského státu.

Soudní dvůr dále konstatoval, že vzhledem k tomu, že náhrada za dobu strávenou cestou není vyplácena jako náhrada výdajů skutečně vynaložených pracovníkem v důsledku vyslání, musí být v souladu se směrnicí považována za zvláštní příplatek za vyslání a být tak součástí minimální mzdy.

Kromě toho Soudní dvůr uvedl, že náhrada výdajů souvisejících s ubytováním dotčených pracovníků ze strany společnosti ESA ani poskytnutí stravenek jako náhrada nákladů na živobytí skutečně vynaložených pracovníky v důsledku jejich vyslání nemohou představovat složky minimální mzdy.

Co se týče přiznání příspěvku na dovolenou, Soudní dvůr připomněl, že každý pracovník má právo na každoroční placenou dovolenou. Z toho vyplývá, že směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že minimální odměna, která musí být přiznána vyslanému pracovníkovi za minimální délku placené dovolené za kalendářní rok, odpovídá minimální mzdě, na kterou má nárok během referenčního období.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106